

Johannes 19:30 slot

“Het is volbracht”

Het 6^e kruiswoord

1 tot de Vader

2 tot de zondaren

Gemeente,

‘Ik had nog.....’ en: ‘had ik maar...’. Dat kunnen bekende uitdrukkingen zijn. Als je een proefwerk hebt: ik had nog alles over willen kijken, maar ik had er geen tijd meer voor. Als je zaterdag je werk afrond voor die week: ik had nog een begin willen maken met die nieuwe klus, maar daar is niet meer van gekomen. Als je een gesprek gevoerd hebt en denkt: ik had nog willen vragen of hij iets voor me op kan zoeken, maar ik ben het vergeten. Ik had nog, maar er is niet van gekomen. Misschien nog erger voelt het als je denkt: had ik maar.... Als je een proefwerk hebt gemaakt en je denkt: had ik maar erom gedacht dat dat er ook nog bij hoorde, maar ik wist het niet meer. Als je iemand hoorde vloeken en je denkt later: had ik maar iets laten merken of gezegd ervan, maar ik durfde niet, ik wist niet hoe te beginnen. Als je terugkijkt op de opvoeding van je kinderen en je denkt: had ik maar meer tijd genomen om met ze te praten, om ze te laten merken hoe heerlijk het is om God te kennen. Als je getrouwd bent en je huwelijk gaat niet en je denkt: had ik maar geluisterd toen mijn ouders zeiden: weet je wel zeker dat zij het is en dat ze echt bij je past? Had ik maar.

Ik had nog: dan bedoel je eigenlijk: ik heb iets niet gedaan wat ik wel had moeten doen, wat er wel bij hoorde. Had ik maar: dan bedoel je eigenlijk: ik heb wel iets gedaan, maar niet goed, niet het goede. Als je dat denkt aan het eind van een week is dat vervelend. Als je dat denkt aan het eind van een jaar dan knaagt dat behoorlijk. Als je dat denkt aan het eind van je leven dan kun je het daar moeilijk mee hebben, heel moeilijk.

1 tot de Vader

Vanmorgen horen wij Jezus zeggen: “Het is volbracht”. Aan het eind van Zijn leven. En aan het eind van Zijn leven kan Hij dat zeggen. Hij hoeft in niets te denken: Ik had nog..., want Hij heeft alles gedaan wat Hij moest doen, er is niets blijven liggen, niets onaf. Hij heeft alles ten einde toe gedaan wat Hij moest doen. Niets ligt er nog onaangeroerd. En Hij hoeft in niets te denken: Had Ik maar..., want alles wat Hij heeft gedaan heeft Hij volmaakt gedaan, perfect, helemaal zoals het moest. Je

zou kunnen vertalen: het is voleindigd. De woorden 'einde' en 'vol' erin. Zijn werk is ten einde, helemaal gedaan, niets nog over. En Zijn werk is vol: vol van gehoorzaamheid, liefde, volmaaktheid: helemaal perfect. Het is volbracht. En dan maken we al even een toepassing op wat dat zeggen wil. Welk mens zal aan het einde van zijn of haar leven dat kunnen zeggen: het is voleindigd? Alles wat ik moest doen heb ik gedaan, er is niets blijven liggen. En alles wat ik heb gedaan heb ik perfect gedaan, vlekkeloos, volmaakt. Welk mens zal dat kunnen zeggen aan het einde van zijn of haar leven? Aan het einde van een jaar, een week, een dag? U, jij? Hij wel, Jezus wel. Aan het eind van Zijn leven nog wel, als optelsom van alle dagen, weken en jaren: het is volbracht, voleindigd. Dan horen we al dat dit een geweldige uitroep en verkondiging is. Een overwinningsroep. Jezus sterft, maar als Overwinnaar.

Het is volbracht. Als dat er zo staat dan geeft dat aan dat er een opdracht was, een taak stelling, een roeping. Iets waaraan je toetsen kunt en moet of het werk inderdaad ten einde toe volkomen is verricht. Nou, dat was er, zo'n roeping, zo'n opdracht. Daar sprak Jezus meer dan eens over in het Johannesevangelie. Bijv in 4:34 Mijn spijze is dat Ik doe de wil van Hem, die Mij gezonden heeft en Zijn werk volbreng. In 17:4 Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij gegeven hebt om te doen. Dan gaat het om de wil van de Vader, het werk van de Vader. En dat was om Zijn Naam te verheerlijken. Zijn wil te doen.

Dat was dus de roeping die Adam had in het paradijs. Gods Naam verheerlijken en Zijn wil doen. En dat zou heerlijk zijn voor hem en niets lag zo voor de hand dan dat. Dat kostte ook geen enkele moeite. Maar we wilden niet. We volbrachten het niet. We lieten het voor wat het is. Toen en nu. Hoe vaak verzaken we de wil van God? Hoe vaak verzuimen we om Zijn Naam te verheerlijken? Zijn goedheid uit te stralen? En dat uit pure gemakzucht, pure onwil, pure toegeeflijkheid.

Nu heeft de Vader Zijn Zoon gezonden met dezelfde opdracht. Zijn wil te doen en Zijn Naam te verheerlijken. In al zijn woorden en werken. Maar dat is wel veel zwaarder. Want die opdracht is verzaakt, stukgemaakt door ons. Als je een opdracht moet doen is dat een taak. Als je die opdracht helemaal verzaakt en daardoor in de schulden komt

en een ander krijgt dan die opdracht dan moet hij eerst die schulden wegwerken. Dan is de opdracht voor hem veel en veel zwaarder dan oorspronkelijk. Zo is de opdracht voor Jezus veel zwaarder dan voor Adam. Zijn schuld moet opgeruimd worden. Zijn schuld moet weg, verzoend worden. Gedragen worden. De last van zijn zonde en de toorn Gods.

Wat een wonder dat Hij dat op Zich wilde nemen. Dat wat wij hebben laten vallen en verbroken hebben. Als je klasgenoot de la uit zijn bureau laat vallen en de juf zegt tegen jou: ruim jij dat eens op. Maar ik liet hem niet vallen. Ik hoef niet te doen wat een ander heeft bedorven en verknoeit. Maar het is vaders wil dat Jezus dat wel zal doen. Wat een wonder: Dat Hij zei: Zie, Ik kom om Uw wil te doen. Hij is eraan begonnen. En Hij heeft het voleindigd. Volgehouden tot het einde toe.

Daar zitten dan een heleboel kanten aan:

Hij bewaart degenen die Hem van de Vader gegeven zijn. Als de soldaten komen zegt Hij: indien gij dan Mij zoekt zo laat dezen heengaan. Hij stelt Zich ervoor om gevangen genomen, beschuldigd, veroordeeld, geslagen, bespuugd, gekruisigd te worden.

Hij brengt het offer als het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Hij draagt de last onzer zonden en de toorn Gods. Hoe diep die ook drukt en weegt. Daarom kan eindelijk de offerdienst ophouden, die altijd maar doorging.

Hij overwint de satan. Die heeft verzocht, beangstigd, uitgedaagd om van het kruis af te komen, terug te deinzen. Maar Jezus overwon hem en liet Zich niet één keer tot ongehoorzaamheid verleiden.

Hij vervult de Schrift: alles wat geschreven is, is in Hem vervuld. Alle voorzeggingen, alle voorbeelden, alle lijden: Hij heeft het vervuld.

Het geloof kan het niet op. De verwondering en de aanbidding. O Heere Jezus dat U dit deed, volbracht. Dat U dit wilde doen. Want het was niet Uw schuld, maar de mijne. Als ik niet had gezondigd, had U het niet hoeven doen. Het is mijn schuld dat dit werk er lag. Het is Uw grenzeloze genade dat U dat werk wilde opnemen en overnemen. Wat heeft het Hem niet gekost om het werk te volbrengen: bloed, zweet. Lijden, Godverlatenheid. Dorst en pijn. Maar Hij heeft het volbracht.

Het is volbracht. Het doel is gehaald. Dat woord zit er ook in in het Grieks: doel. Het doel is bereikt. Jezus heeft het einde bereikt van wat Hem opgedragen was. De eindstreep, waar Hij overkomt: Hij is er, het einde is gehaald. Het is volbracht. En Hij reikt de Vader zijn levenswerk aan. Zijn volbrachte werk: Vader, hier is het.

En de Vader heeft het in ontvangst genomen en bekeken en Hij was het er helemaal mee eens: inderdaad: dit is helemaal volmaakt. Hier ontbreekt niets aan. Dit is helemaal af en vol. Dit verdient het leven. En met Pasen wekt de Vader Zijn Zoon uit de doden op. Schenkt Hem het leven. Het leven dat de vloek achter Zich heeft, de open hemel boven zich en de heerlijkheid voor Zich. De Vader geeft Hem alle macht in hemel en op aarde. Schenkt Hem de beschikking over de Heilige Geest. Om allen die Hem van de Vader gegeven zijn te roepen, levend te maken en zalig te maken. Het leven te geven.

Zondaren kunnen zalig worden. Zondaren, dood in zonden en misdaden, onder schuld en vloek: u, jij, ik: wij kunnen zalig worden. Want Hij heeft alles volbracht en de Vader heeft Hem alles gegeven. Wie kan het laten Hem aan te roepen? Wie kan het nog laten? Hij redt en verlost.

2 tot de zondaren

Het is volbracht. Dat zegt de Heere Jezus niet alleen tot de Vader, Hij roept het ook uit tot allen die eromheen staan, tot zondaren. Daarom heeft Hij zelfs eerst nog geklaagd over Zijn dorst. Om door de edik die Hij krijgen zou weer stem te ontvangen, zodat het luid en duidelijk zou klinken. Zodat zondaren het horen kunnen en zullen. En dat moeten zondaren dan ook te horen krijgen, elke kerkdienst weer, dat is de wil van Hem Zelf. Dat het verkondigd wordt: het is volbracht. Kijk en dat tekent de verkondiging. Dat die niet is een voorhouden dat de gegebenen van de Vader zalig worden. Punt. Dat die ook niet is een voorstellen dat het volbracht is en dus komt het voor iedereen wel goed. Nee, maar dat het verkondigd wordt aan zondaren.

Want ook wij hebben een taak, een roeping. Ons leven staat onder een opdracht, een roeping van Godswege. En daarnaar zal ons leven geoordeeld worden. Ons leven heeft een voorbedacht doel. Vergelijk het met een tekening. Je moet op school of club een tekening maken. Zoals op de afsluiting van Benjamin en Immanuel. Maar je mocht niet zelf weten wat voor tekening. Het moest die haan van Petrus zijn. Maar dan zo dat de juf zegt: dit is het voorbeeld. Dit moet je natekenen, precies. Zo moet het zijn. Zo is er ook een doel voor ons leven. Zo moet het zijn. Daarnaar wordt het geoordeeld. Daar gaat het om in en met ons leven.

Daar gaat het om. Aan het eind van een dag. Of het leven was

zoals bedoeld. Ik kan wel een gevoel hebben van: mooie dag vandaag, ging goed, voelde goed. Ik heb er een goed gevoel bij. Het was mooi. Maar daar gaat het niet om. Het gaat erom of mijn leven aan Gods doel beantwoordde. Zijn Naam verheerlijkt heeft.

Kijk, hoevelen zijn er niet die leven en sterven en zeggen of denken: het is mooi geweest. Veel bereikt of gezien, mooi leven gehad. Maar daar gaat het niet om. Het gaat erom of mijn leven beantwoordde aan Gods doel en roeping ervoor. Dus het leven niet bekijken vanuit mijn gevoel of geweten, maar vanuit Gods roeping.

Zo zal God het doen aan het eind van ons leven in elk geval. En vreselijk als je dan voor het eerst daarvoor komt te staan. Als je je leven nooit zo gezien en in dat licht beoordeeld hebt. Dan is het een totale desillusie en ontzuivering.

Ons leven staat onder een doel. Roeping. Gods Naam verheerlijken, Zijn wil doen. Is dat ooit af. Kunt u ooit zeggen: daar heb ik alles van gedaan. Nooit iets nagelaten. Genoeg gewaarschuwd, getuigd, uitgestraald, doorgegeven, gestreden. Alles gedaan. En wat ik heb gedaan dat heb ik volmaakt gedaan, perfect. Vol van toewijding, vol van liefde, vol van vurigheid, vol van gerichtheid op God. Wat denkt u, jij: zou het ooit af komen? of blijft er altijd nog weer liggen? Wat denkt u/jij, zou het ooit vol worden? Helemaal vol van liefde, gerichtheid op God en vurigheid? Zou het ooit? Nee. Dat was het gisteren niet. Vandaag dan misschien? Nee, ook niet. Morgen dan misschien, of wat verder weg in de toekomst, ooit, als ik verder ben, en vromer, en wat ouder, zou het ooit? En wat doe je dan met wat achter je ligt en je niet meer over kunt doen? Er is maar één conclusie: ik bereik God nooit. Ik kom nooit bij God en de vrede met God aan. Ik haal het niet. En ik zal er altijd buiten blijven. Geen leven met God voor mij, geen vrede. Tot in eeuwigheid niet.

Wat moet ik doen om zalig te worden? Wat zei Paulus ook al weer? Geloof in de Heere Jezus Christus. Geloof, dwz.: werk niet, maar rust op Zijn volbrachte werk. Zalig worden is: rusten op Zijn volbrachte werk. Daar je moede hoofd op neer leggen. En misschien is uw hoofd wel moe. Moe van het beter proberen te gaan doen. Moe van het af willen krijgen: dit nog doen en dat nog doen. Dit nog verbeteren en dat nog oppakken. Moe van het vol willen maken. Voller aan berouw, aan liefde, aan verlangen. Moe word je ervan. Je hoofd neerleggen op het

kussen van Jezus' volbrachte werk. Hoe moet ik dan zijn, ben ik moe genoeg, besef ik genoeg dat ik geen werk heb voor God dat af en vol is? Wel zo moe, dat je het niet laten kunt en wilt en durft. En dan hoeft je het ook niet te laten.

Kohlbrugge zegt ergens. Lang heb ik volgehouden met de wet in de hand tot volmaaktheid te komen en te strijden. Maar ik zonk daarbij steeds dieper weg en waar ik niet dieper kon maar ver beneden de duivel verzonken lag, daar in mijn radeloosheid en verlorenheid, is mij de HEERE ontmoet en Hij vroeg Mij: zijt gij met Mijn Lam tevreden? Ik wel, zijt gij het ook? Als de Vader met Jezus' werk tevreden was, dat hebben we gezien, dat bleek in de opwekking met Pasen, als de vader ermee tevreden is, zult u het dan ook niet zijn? En toen, zegt Kohlbrugge zei de HEERE: zoals gij zijt zijt gij Mij heilig, niets daar af, niets daartoe. Daar heb ik afstand gedaan van al mijn heiligheid mijn weten van goed en kwaad, mijn wedergeboren bekeerd en vroom zijn, van mijn godsvrucht, van alles wat vlees heeft en geeft, en was ik met Zijn Lam tevreden.

Zijt gij met het Lam tevreden? Bent u dat? Met Zijn volbrachte werk? Dan is God met u tevreden. Zo goddeloos en verloren als u bent, zo onverbeterlijk en zwak als je bent. Rustend op het volbrachte werk van Hem. Het kussen voor het moede hoofd. Dat nooit, nooit vrede zou vinden als zou ik nog 100 jaar krijgen en nog 100 keer zo goed mijn best gaan doen. Maar, moet ik dan niets doen? Als Zijn werk volbracht is, wat moet ik dan niets doen? Dank Hem, loof Hem, prijs Hem. Dank Hem, Heere Jezus, dat u dit deed voor mij. Voor mij die zo zondig ben en zo onverbeterlijk. Dat U dat wilde. Voor mij. En door mij. Want ik ben er de oorzaak van dat U dit werk moest doen. Mijn zonde, mijn slapheid en gemakzucht, omdat ik geen zweet ervoor over had, kostte het U Uw bloed.

Dank Hem, verootmoedig je voor Hem, dien Hem. Omdat Hij het heeft volbracht. Alleen, laten dat nooit zandkorrels op dat kussen worden. Misschien heb je dat wel eens 's zomers. Als je in het zand bent geweest en 's avonds ga je op je kussen liggen en... zand op je kussen. Nou, dat ligt niet lekker, dat kriebelt. Wat je dan doen moet? eens goed je kussen uitschudden, alle zandkorrels eruit. Laten er geen zandkorrels van je eigen werk op dat kussen van Jezus' werk komen. Zandkorrels van berouw, van dankbaarheid, van God dienen, van je wederliefde. Want

dat maakt weer zo onrustig; heb ik wel genoeg berouw, ben ik wel genoeg dankbaar, heb ik God wel genoeg gediend, zou ik God niet veel meer lief moeten hebben. En je ligt onrustig, opgeschrikt, geplaagd door aanvechting en gedachten; is het wel af, had ik nog niet meer moeten doen. Is het wel vol, had ik maar dieper en zuiverder liefde en berouw.

Wat je doen moet? Het kussen eens goed opschudden, al dat zand er vanaf. Alles schade en drek achten om de uitnemendheid van Christus. Alles wat ik denk te hebben en dacht te hebben kan toch niet dienen als werk voor God. Dat mag en moet ertussenuit. En alleen dat kussen van Zijn volbrachte werk.

Kohlbrugge nog eens: Als ik dat niet wist, dat Zijn volbrachte werk het fundament, het kussen is, zou ik mijn troost zoeken in mijn boete en mijn berouw, in mijn verbeterde levenswandel of in mijn vrome werken, in mijn bekering en de weg die God met mij houdt, in mijn aanvechtingen en beproevingen, in mijn roepen om genade, in mijn strijd tegen de zonde en schijnbare overwinning, in het kerkgaan, avondmaalhouden en goed doen aan anderen, zodanige troostgronden zijn echter niet bestand tegen de herinnering van één enkele zonde. Dan ligt al mijn hoop en goede moed weer omver. Schudt dat kussen maar uit; alle eigen werken eraf. En alleen Zijn werk.

En dat maakt dankbaar, dat geeft berouw, dat geeft verlangen. Maar niet als werk om op te rusten, maar als vrucht om voor Hem te dragen. Niet om zalig te worden, maar omdat ik zalig geworden ben. Niet om vrede met God te krijgen, maar omdat ik die gekregen heb, niet om leven te verwerven, maar omdat ik leven ontvangen heb. Leven rustend op Zijn volbrachte werk. Al mijn werk is nooit af en nooit vol, maar Zijn werk is af en vol. Duivel, je hebt gelijk, mijn werken deugen niet, mijn vruchten deugen niet, maar Zijn werk wel.

Aan het einde van de dag is het goed om de roeping mijn leven te bezien. Om valse rust te verjagen. Aan het einde van elke dag geldt: ik had nog.... En: had ik maar. God kwam tekort, Zijn roeping verzaakt, mijn taak niet afgekregen voor God. Hoe moet dat om te gaan slapen? En als Jezus terugkomt of ik sterf vannacht? Leg je hoofd op het kussen van Zijn volbrachte werk.

Aan het einde van een week. In het licht van Gods roeping en eis schiet ik zoveel tekort. Niet af, niet vol voor God. Mijn beste werken niet

eens, laat staan mijn slechtste. En de week uitgaan is een herinnering aan de uitgang van mijn leven en dan? Leg je hoofd op Jezus' volbrachte werk.

Aan het einde van mijn leven. Dan kan ik niet meer denken: later, later ik zal het morgen, volgende week beter doen. Ik zal beter en meer en ijveriger.... Het kan niet meer. Het blijft liggen. Onaf. Onzuiver. Vervloekt is ieder die niet blijft in het boek der wet om te doen alles wat daarin geschreven is. En ik kan het niet meer goedmaken. Trouwens, als ik nog een jaar extra zou krijgen, zou ik het dan wel af en vol krijgen? Ook niet! Leg je hoofd op het kussen van Zijn volbrachte werk.

En toen zei Jezus: Vader in Uw handen beveel Ik Mijn geest. Want Mijn werk is volbracht. En dan mag ik zeggen: Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest. Want Zijn werk is volbracht.

Amen